

Ezechiel *Zastavení páté* **Ezechiel 37,1-14**

Naděje neumírá

Stav Kristova lidu mnohdy může vypadat úplně beznadějně. Jednotliví křesťané procházejí závažnými duchovními zápasy, s nimiž jim jejich sbor nijak nepomáhá. Mohou bojovat s ošklivými pokušeními, která však nemají odvalu s nikým ve sboru sdílet. Atmosféra v jejich společenství je totiž taková, že je třeba zachovávat zdání, jak člověk všechno perfektně duchovně zvládá. V jednom sboru mohou existovat rozmanité skupiny, které na sebe navzájem hledí s podezřením, někdy s pohrdáním. Někdy jsou třeba v jednom městě dva zneprátelené sbory. Už vícekrát došlo k tomu, že někde se i rozpadl sbor. Začínal možná slibně, ale pak to na něčem ztroskotalo. Ti „šťastnější“ se uchytili v jiných společenstvích. Jiní v žádné skupině nejsou. Někdy se rozdělí celé denominace a mezi jednotlivými skupinami je velké nepřátelství. V řadách křesťanů jsou stále duchovní osobnosti. Noví lidé přicházejí k víře v Krista. Občas je slyšet i o podivuhodných vyslyšeních modlitby. Celkově ale převládá roztržičnost křesťanů. Neochota podřídit se Kristu a táhnout za jeden provaz. Křesťané v určité zemi, oblasti, v určitém sboru tak mohou mít silný pocit duchovní slabosti a mdloby. Pocit, že tady už Boží lid vlastně vymírá, že už skončil. Podobně to viděli současníci proroka. Byli to obyvatelé judského království, kteří byli vystěhováni ze své země a za jejichž života skončila samostatná existence království. Byli bez krále, bez chrámu, bez země. Případalo jim, že jako s národem je s nimi konec. Říkali, že jejich kosti uschly, že jejich naděje zanikla (možno přeložit též „zahynula“ - verš 11) a že jsou ztraceni.

Prorok Ezechiel žil mezi vyhnanci, a tak ta jejich slova pravděpodobně slyšel poměrně často. Asi o nich i přemýšlel. Možná se i modlil a vyhlížel, co na to Bůh odpoví. A Bůh skutečně promluvil. A jeho slovo bylo slovem povzbuzení a naděje. Ve vytržení byl Ezechiel přenesen na pláň, kde bylo plno velmi suchých kostí. Zmínka o tom, že kosti byly velmi suché, má zřejmě jen podtrhnout, že v nich nebyl žádný život (srov. Ž 32,3-4). Z lidského hlediska nebyla žádná naděje, že by ty kosti někdy mohly ožít. Avšak když k těmto suchým kostem z úst proroka zaznělo slovo Boží, znovu ožily. Nejprve se z kostí stala kompletní těla. Potom do nich vstoupil duch. Před Ezechielem náhle stálo velmi početné vojsko. Celá scéna připomíná vyprávění o stvoření člověka (Gn 2,7), kterého Bůh nejprve z prachu země vytvořil a pak do něho vdechl dech života, takže se člověk stal duší živou. Ezechiel tak ve vidění spatřil, že Bůh má moc stvořit si svůj lid znovu. Svým slovem.

Bůh Ezechielovi vysvětlil, že suché kosti jsou celý dům Izraele, tedy celý izraelský národ. Ten národ, který byl nyní vystěhovaný ze své země a rozptýlený do nejrůznějších míst. Různá místa, kam byli zahrnání, se podobala hrobům. Nějak tam žili, ale nebyl to ten život, pro který je Bůh kdysi vysvobodil z Egypta (srov. Lv 26,13). A tak Bůh slibuje, že svůj lid vyvede z jeho hrobů, tedy z míst, kam byli zahrnání. Nebudou však pouze vráceni do své země. Bůh jim také dá svého Ducha. Projdou duchovní proměnou, takže se z nich stanou opravdoví ctitelé Boha. Prostřednictvím Krista máme na tomto Božím slibu podíl i my. V Kristu se totiž i my stáváme Izraelem (viz Ř 11,17-24; Ef 2,11-22; 3,6). Bůh Izraele se prostřednictvím Krista stal naším Bohem. A tak i my můžeme doufat, že Bůh nás vyvede z našich hrobů. I křesťané totiž mohou být ve všelijakých hrobech, které jim brání tvořit jednotné shromáždění Božího lidu. V takových hrobech mohou být jednotlivci i skupiny. Těmi hroby mohou být situace, o kterých jsme si říkali na začátku. Mohou to snad být i všelijaké starosti, kterými jsou lidé zaměstnáni natolik, že už na Boha nemají čas. Mohou to být všelijaké závislosti. Může to být neodpuštění nebo rasismus. Hrobem může být i to, že se křesťan ztotožňuje se svojí denominací víc než s Pánem Ježíšem. Hrobem může být, že se církev stará více

o své majetky, než o poslušnost Kristu. Kristus však má moc všechny tyto hroby otevřít a vyvést nás z nich ven, abychom mohli společně tvořit jeho lid. Stav církve (včetně stavu nás samotných) na nás může působit tak, jako bychom byli ve tmě, kde není žádné světlo. Avšak prorocké slovo je pro nás jako svíce, svítící v temném místě (2P 1,19). Takovým světlem pro nás může být i toto poselství proroka Ezechiele. Připomíná nám, že Bůh nenechá svůj lid zaniknout. „*Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha.*“ (Iz 50,10 ČEP)

Bůh si stále znovu a znovu vzbuzuje nové služebníky, jejichž prostřednictvím promlouvá své slovo. Tito lidé zpravidla nejprve sami na sobě zakoušejí svou duchovní bezmocnost. A nejprve sami na sobě zakoušejí duchovní obnovu. Nejprve sami nacházejí v Kristu odpuštění a vysvobození, východisko ze svých hrobů. Kristus je svým slovem uzdraví, aby i jejich slova mohla být pro ostatní lékem. Aby tak mohli povolát ven z hrobů i další lidi. Takovým člověkem byl například náš Matěj z Janova (nar. kolem 1353, zemř. 1394), který po svém obrácení denně kázal. O důsledcích svého úplného obrácení ke Kristu nám Matěj mimo jiné říká:

Tu vstoupil do prsou mých jakýsi oheň, též tělesně cítitelný, nový, silný a neobvyklý, ale velice sladký; tento oheň trvá ve mně stále až dosud a tím silněji se rozhořívá, čím více jsem v modlitbě povznesen k Bohu a k Pánu Ježíši Ukřižovanému. (...) A tehdy přijímám suggestí to, co píši, a co jsem nalezl řečeno: „Synu člověčí, rozkopávej stěnu.“¹ I poslechl jsem hlasu Boha svého a rozkopal jsem ji trojím způsobem: denním kázáním k lidu, stálým zpovídáním a spisováním těchto spisů s velikou pečlivostí ve dne i v noci.²

Bůh nechce nechat svůj lid zaniknout. S touto vírou se můžeme modlit. Můžeme se modlit i za to, aby si Bůh vzbuzoval nové služebníky, skrze něž by mluvil své stvořitelské slovo (Mt 9,37-38; L 10,2). Říká se, že naděje umírá poslední. Pro Boží lid však toto rčení neplatí stoprocentně. Pokud totiž počítáme s živým Bohem, pak pro nás platí, že naděje neumírá nikdy.

Otázky k zamyšlení a rozhovoru:

Jak můžeme vytvářet atmosféru, ve které se lidé nebojí mluvit o svých problémech a pokušeních?

Jaká Boží obživení jsme už prožili?

¹ Ez 8,8

² Vlastimil Kybal, *M. Matěj z Janova, jeho život, spisy a učení*, str. 28-29; Brno, 2000